

ՀԱՌԻՐՈՒ ԲՆՅԱԺԴ

ՖԻԼՄԱՆԻՍ

ՀԱՄԲՐՈՒ

ՔՂՀԱԾԳ

ԳՈՎԱՁԱՌԱ

տնօրինի
2012

გამართლება ჩემი პატარა მეგობრებო!

ბოლომდე ღმერთს, ბოლომდე ცხოვრობით, რა გიყვართ, რა გიხატობთ!...
ერთ დროს, ბოლომდე მეც თქვენსავით პატარა ბავშვები, ძალიან მიყვარდა გაზატყულები ახლად გამომღვიძრეული ბუნება. თურადი და-
ლაღობი, ყვავილებზე მთვინეობა ცვაბი და პოთილი ადამიანები,
მათ შობის მხეცი ბუბიუბი. სწავლა აბ მიყვარდა. ამიციამ საშუ-
ალთ სკოლა, საშუალთ წაბმაცვით დაჯამთავრე. თქვენ ასე აბ მო-
იციეთ. სწავლა ერთი და ყვალაზე ბლიერტი საბიბრეკულია მიზნის
მიღწევისათვის. მიშვიდი და გაწინასწარბული ბავშვი ვიყავი. სწავ-
ლისგან განსხვავებით, ბალიან მიყვარდა შობმა.

ერთხელ, მაშინ მესეთე კლასში ვსწავლობდი, ზაბი დაბრეკა.
კლასში დაბთელი ენისა და ლიცერაცერტის მასწავლებელი, თამაბა
გამყარობი შემიბვიდა. აღლებული ჩანდა. აბ მოწინა კლასი
თავდაყობა ბომ დახვდა. მაგიდაზე სელის ბლიერტი დაკვრით გვიბ-
ბანა-ადგილებზე! გაკვეთილს ბაციამ აბ იმეობრბით, გალაციციონი
ციდან აბ ჩამთებრნილა. თქვენც შეგიბლიათ ლეფსი დაწერბთ.

მე თანჯარასთან მიშვიდად ვიდედი. ამიციამ გაბრეკვით გავიგბნე:
გალაციციონი ციდან აბ ჩამთებრნილა. ე.ი. მეც შემიბლია ლეფსი
დაწერბთ! ეს სამიბდე სიცყვა ჩემი ცხოვრბის თანამგზავბად გადა-
იცი და ბაკი შობმა მიყვარდა, მიზანსაც მივალწიე. სწობრე მუზის
წყალბბა ბომ მე ღლეს თქვენთან ასე ახლთ ვაბ. თქვენმა სიყ-
ვარბულმა და პოთილი ადამიანების თანადგობამ, მიზიბდეული და სა-
ინცერესთ გახადა ჩემი ცხოვრბმა. ჩემბვის მნიშვნელობმა აბ აციეს,
ვინ ვაბ მე. მიბდაბი ვაბ ბომ მყავს შვილები, შვილიშვილები და
თქვენ, ჩემი პატარა მეგობრებო. ბენიერტი ვაბ, ბომ მე შემიბლია
სიყვარბული, თანადგობმა, თურად ბათებში ყვავილების გაცთესკლება.
მაციეს უნაბი, ბომ ჩემი ციციბთა და საჩუციბით გული გავბთბთ
ადამიანებს. გულახდილად გიცყვით, მე ვაჯთბე ბობრცებას და შე-
ბული სიკეთის ნერგის გახაბრბმა ღეღამიწაზე.

სურბილი მაციეს მიცნებდეუთ. მე დავიბადე 1960 წლის 15 ივნისს,
სელჯარბის ბაბნის სთელ მახვილაბრბში. ამბამად ვცხოვრბთ
სთელ თხილნაბში.

მაღლობმა თქვენ და ყვალა იმ ადამიანებს, ვინც შეციბნა ჩემი პი-
ბთვრბმა.

ავტობი

02. 21. 2012

როდის აყვავდა ნუში

ყურს ვუგდებ ჩაფიქრებული,
 გულის იდუმალ ხმას.
 საით მიდიან წლები,
 ან რად მიდიან რად.
 და თუ ვერ დავიბრუნებ,
 უკვე გარდასულ დროს,
 როდის აყვავდა ნუში,
 რა უსაშველოდ თოვს?!

თუთა

ნაწვიმარი თუთა,
 ცაზე სავსე მთვარე,
 ნახე ამ სტრიქონში
 როგორ ამოვქარგე.
 სველფოთლების
 შრიალს,
 ვერ აცილებ თვალებს.
 შიგ თუ დაიკარგე
 მე ნუ დამაბრალებ.

დავიჯერე რომ მზეს ქონდა
 თვალი მართლა ცხრა.
 მივიღტვოდი სიმალლისკენ,
 გულო შესდექ მთას
 და მთიდან რომ დავინახე,
 მთაზე დიდი მთა.
 მგზავრი შემხვდა მომავალი,
 გაბზარვოდა ხმა...
 ჩურჩულებდა: დატკბი დროთი,
 სად იჩქარი სად!
 ხელში შემრჩა მთა და მგზავრი
 როს მოვეგე გონს
 უკან ველარ დავიბრუნე
 გარდასული დრო.

* * *

ხატვა მინდა რომ ვისწავლო,
 ვხატავ ფუნჯით, ცარციტ.
 თოვლის ბაბუს, მიკი მაუს,
 ხანაც ჩარლი ჩაპლინს.
 მოფარფატე პეპლებს ვხატავ,
 ვარდებს ნითლად გაშლილს,
 დედამინას დავხატავ და
 სიკვდილის კვალს წავშლი.

სანდრო

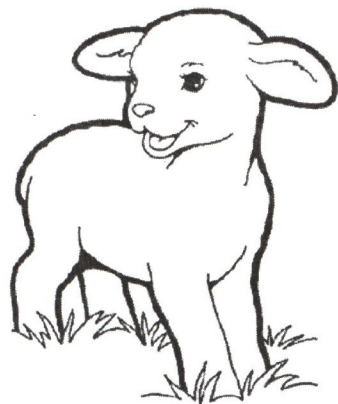
ქართული
ბიზნისი

ახლაც მოუსვენრობს,
ონავარი სანდრო.
განა ამინდივით
ჭირვეულობს, ავდრობს.
ხან ჩხირკედელაობს,
უნდა ოჯახს არგოს.
გულში იკრავს დედა,
ისევ ისე კარგო.
პატარა ხარ, მაგრამ
მეც მჯობიხარ ხანდროს,
დინჯად ამბობს მამა,
თან ხელს უწვდის სანდროს.

ყორალი სხვარი

ბაბუმ სახლში მოიყვანა,
ქურქიანი კაკუნა.
გამოუხტა ყეფით ბიმი,
თვალი დააფახულა.
არაფერიც, მედიდურად
ფეხი დააბაკუნა.
შიშით უკან ნაცუნცულდა,
ბიმი ყურებპარტყუნა.

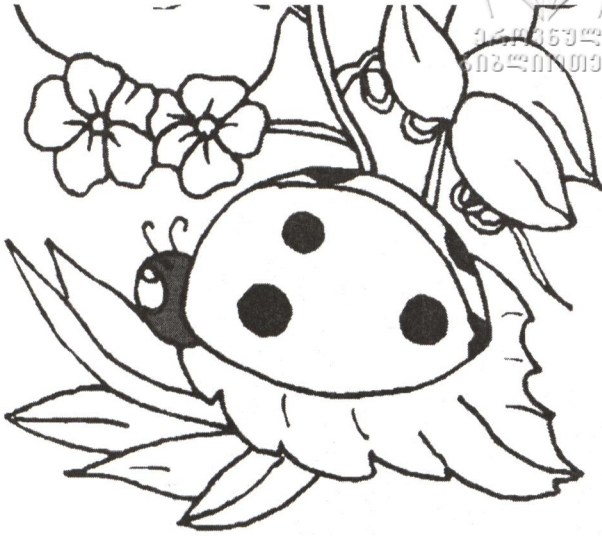

ზამთრის ამინდია

ზამთრის ამინდია,
 ცა ლამაზად ბარდნის,
 თოვლში ციგაობენ,
 ანანო და ბადრი,
 ირგვლივ პატარების
 ჟრიამული არის,
 ჩვენთან ჩამოდის,
 ეძახიან ანრის!
 ბაბუაც რომ ხარობს,
 თან შიში აქვს ავდრის?
 იგონებს ბავშვობას,
 ცა ლამაზად ბარდნის! ...

მე მზეს ველი

ცა ლურჯია, ისე ლურჯი
 როგორც მაშინ მარია.
 მოდი, გული გამიხარე,
 ჭია, ჭია მარია.
 მოდი, მითხარ ენძელები
 ადრე რატომ ყვავიან.
 დედოფალა მაგნოლიებს
 გეტყვი რა უხარია.
 მოდი, მითხარ ერთხელ ისევ,
 წვიმაა თუ დარია.
 გულს ნუ მატკენ, მე მზეს ველი
 ჩემო ჭია მარია.

შენ ქალი გქვია

შენ ქალი გქვია, ვისთვის ქალღმერთი.
 შენ სიყვარულის აფროდიტე ხარ.
 შენ მებრძოლი ხარ ასე ძლიერი,
 ფარხმალის დაყრა არ მოგიხდება.
 უსუსურობის ცრემლებს კიარა,
 ტკივილის ცრემლებს ვაღმერთებ შენში.
 მორჩილი ქალის როლი კიარა,
 გაბედულება ორმაგად გშვენის.
 შენ ქალი გქვია, დე იყავ ქალი
 შენ სიყვარულის აფროდიტე ხარ.
 ცრემლები გშვენის, მაგრამ მერწმუნე,
 ფარხმალის დაყრა არ მოგიხდება.

* * *

ერთი უბრალო ქალი ვარ,
 უწინდებურად სადაო.
 დავდივარ, ჩემი კალამი,
 უბეს მიდია თანაო.
 სევდამ დამიპყრო, ლექსი ვთქვი,
 ვიმღერე ხანდახანაო.
 მტერს მტრულად დავხვდი, ვერ ვავნე,
 მოყვარეს მოყვრულადაო.

შვილები ისე დავზარდე,
 დედა მათ ენაცვალო,
 ცალხელით აკვანს ვარწევდი,
 მეორით ვმკიდი ყანასო.
 არავის დავაჩაგვრინებ,
 მათთვის გავწირავ თავსაცო.
 ჭირი და ლხინი მინახავს,
 ჩივილი რას მიქვიაო.
 ასეა წუთისოფელი,
 წლები თავის გზით დიანო.
 მტერო ნუ ცდილობ ნიადაგ,
 მომსპო და გამატიאלო.
 სიკვდილი ისედაც მომკლავს,
 შვილები დამრჩებიანო.
 ერთი უბრალო ქალი ვარ,
 უწინდებურად სადაო,
 სიყვარულისთვის მოსული
 იების საკრეფადაო.
 სამშობლოს სიყვარულისთვის,
 მკერდში დამარტყეს დანაო.
 მაჩოქეს არ დავიჩოქე,
 მე ვერ ვიზამდი ამასო!

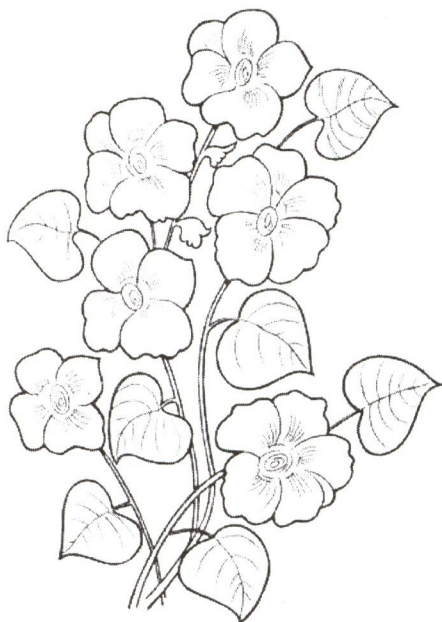
სათვალე

გული მატკინა ბებიას,
 თვალეებზე შუშის სათვალემ.
 ბებია ამბობს: ეჰ, შვილო,
 განა ეს უნდა ამ თვალეებს.
 ამ ქვეყნად რა არ მინახავს,
 ახლა კი შენ გითვალთვალე.
 ფეხი რომ არ წამოიკრა,
 გამოგარიდო ავ თვალეებს.

* * *

ყვავილები დავარგი
 ტურფა ათასფერები.
 მუდამ რომ იყვავილონ,
 ვუვლი და ვეფერები.
 არავის დაგამადლით,
 ყვავილების საჩუქარს,
 მალე ჩემი გაზონი
 დაამშვენებს ამ ქუჩას.

* * *

წკაპ, წკუპ, წკაპ, წკუპ ჩემ სარკმელთან
 დანკაპუნობს წვეთი.
 წვიმს და ვითვლი წვიმის წვეთებს
 სანოლში რომ ვწვები.
 ერთი, ორი, სამი, ოთხი
 მოდის ტკბილი ძილი.
 ძილშიაც კი არ მასვენებს,
 დედის ჩაძახილი:
 ხუთი, ექვსი, გავა წლები,
 შენაც გაიზრდები.
 თავი არსად შეირცხვინო,
 სადაც დადგა ფეხი.

* * *

ახლოს მოდი, გაბედულად
ჩემო ტუხა ბიჭო.
მომავლის გზა დაგილოცო
მადლი მოგანიჭო.
გაიზარდე მახარია
მომწონს როცა დინჯობ,
წიგნებსაც კი ჩაჰკირკიტებ
წაკითხვასაც ცდილობ,
ნათელი გზით გევლოს მუდამ,
სიხარულო ჩვენო.
შენ პაატას მოდგომისა ხარ,
თავს არ შეირცხვენო.

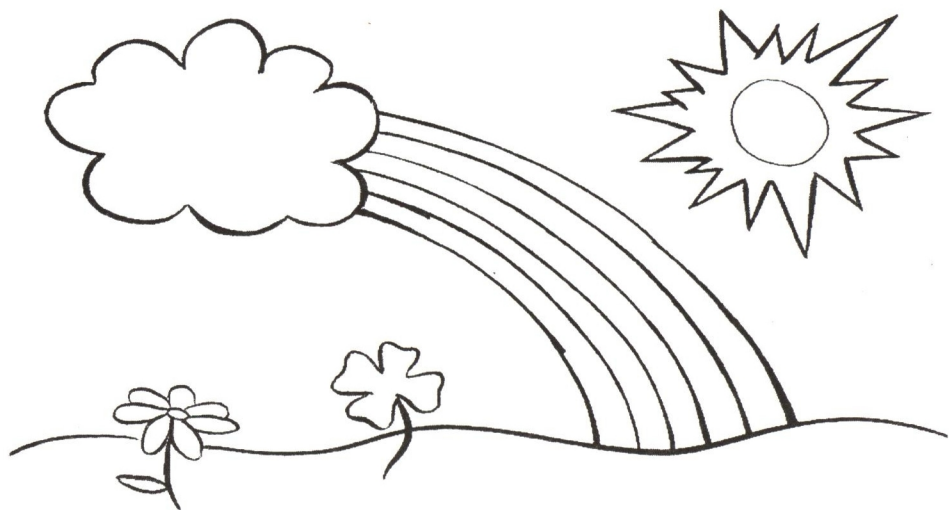

* * *

სკოლა გვეძახის მე, თამთას, მარებს,
თვალის ახელას ჩვენ ახლა ვინყებთ
მოგვეფერება მასწავლებელი,
გულში ჩავიკრავთ სათუთად წიგნებს.
ახალ მეგობრებს შევიძენთ თანაც,
ახალ სურვილებს გავუღებთ კარებს,
აღარ დავინდობთ ვინაც ორგულად,
კვლავ შემოგვიღებს სამშობლოს კარებს.

* * *

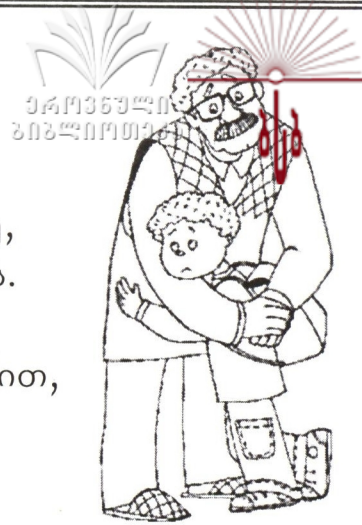
რას ჩურჩულებს ცელქი სიო,
 თავანკარა ნაკადული,
 ბუჩქის ძირას ნაზი ია,
 ვაზი ცვარით დანამული.
 დედის გული სიყვარულით,
 ცხრათვალა მზე ლურჯი ციდან,
 ცა ნათელი დაგებედოს,
 ავედრებენ ყოვლად წმინდას.
 მე კი შევთხოვ უფალს, შვილო,
 მუხლში ძალა დაგებედოს.
 მტერს და ორგულს ჩვენთან ბრძოლა,
 არასოდეს გაებედოს.

საცაა ფიფქებს ჩამოთოვს,
 მოვიდა ციგის ამინდმა,
 ბებია წინდებს მპირდება
 ჩექმებს კი ჩემი მამიდა.
 მომეშველება მამილო,
 დავდგამთ დიდ თოვლის ბაბუას,
 იქვე საკენკსაც დავუყრით,
 რომ დავაპუროთ ლაბუა.

ბაბუმ მითხრა, დანაპირებს
 შევასრულებ, აბა როგორ.
 ამ წნელისგან შენ რომ მთხოვე,
 დღეს მოგიქსოვ ისეთ გოდორს.
 სწავლას შრომა ალამაზებს,
 შეხვდი სტუმარს ცოდნით, ჭიქით,
 საფლავშიც კი ვიამაყებ,
 ბაბუ, შენისთანა ბიჭით.

მითხარ, ვარდისფერი კაბა,
 ვინ გაჩუქა ატმის ხეო.
 როდის იყო დედოფალო
 შენი დაბადების დღეო.
 გშვენის ტყემლის
 ხეებს შორის,
 როგორც ცეცხლი აენტეო,
 ვიცი რაღაც გიხარია,
 არვის ვეტყვი გამანდეო.

ჩიტი

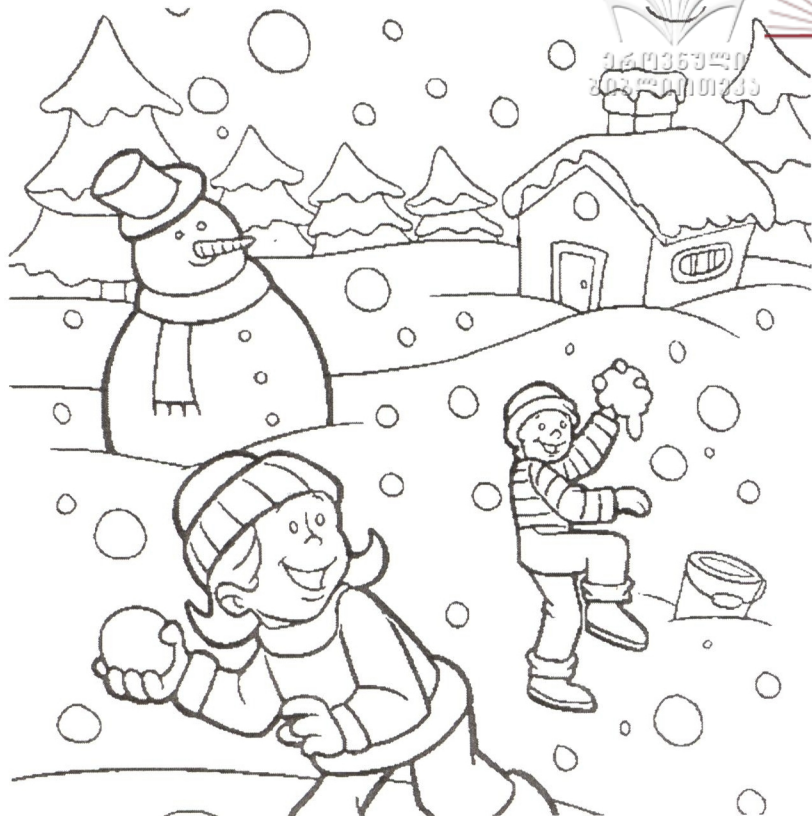
წინ ზამთარი ედო ცივი,
 გაზაფხულზე ფიქრობდა,
 თოვლი იდო მინაზე და
 ფანტელები ცვიოდა.
 თავშესაფარს დაეძებდა,
 შიოდა, თან ციოდა,
 ისიც ტყვიას გადაურჩა,
 მასაც გული ტკიოდა.
 ჩიტო, ხელი გავუნოდე,
 მენდე ნუ გეშინია,
 ზამთარს ერთად გადავიტანთ,
 მარტო მეც მეშინია.

ვიცი, მალე გავიზრდები,
 ახლაც მლოცავს დედა.
 მეც ვცდილობ და ყოველ დილით
 ვდგები მზესთან ერთად.
 ხელებს ვუწვდი რძისფერ ნისლებს,
 ბევრ რალაცას ვბედავ.
 დავდივარ და თან დამყვება
 შემოგვევლოს დედა.

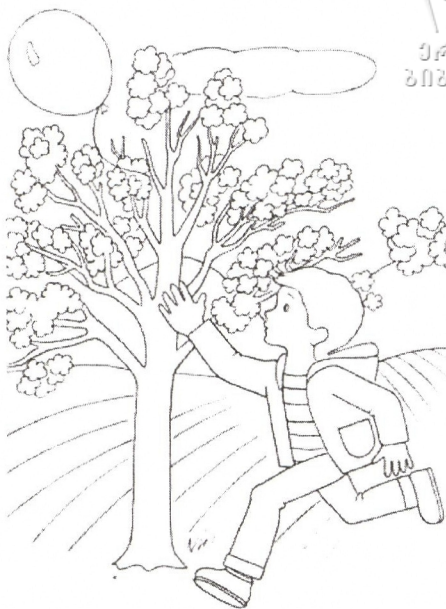
* * *

ისევ მოვიდა ზამთარი,
 აუტანელი სიცივით,
 კვლავ ბოლავს ჩემი ბუხარი,
 ეშმაკი ზის და იცინის.
 არაფერია ახალი,
 ფიფქები ისევ ფიფქები,
 არ მიყვარს მე ეს ზამთარი,
 რა ვქნა რომ მიყვარს ფიფქები.

მოსუცი

ისევ დაეცა წამოდგა,
 ჯოხს დაეყრდნო და გაჩერდა.
 წარსულს და აწმყოს ერთურთში,
 გრძნობდა რომ ველარ არჩევდა.
 გუშინ იყო თუ დღეს იყო:
 როგორ ხარ? ჰკითხა ნაცნობმა.
 მოუსვენარი ობობა
 ჯოხიდან ხელზე აცოცდა,
 დახედა, შენც უმწეო ხარ
 მე დრომ დამჩაგრა, შენ ღმერთმა.

* * *

ახლაც ჩამოჯდა ჟასმინის ხესთან
 ამ ყვავილებზე შეყვარებული,
 ჩაფიქრდა წუთით: რა დრო გასულა,
 უკვე ცხოვრება გამორებული.
 კარგი რამ იყო ახალგაზრდობა,
 აღმაფრენის და ძიების წლები,
 თავგანწირული ბრძოლა მიზნისთვის,
 სურვილი, ოქროს კოშკის აგების.
 გამართლება თუ არ გამართლება
 და მაგრამ მაინც შეუპოვრობა,
 ... ეჰ, კარგი იყო ახალგაზრდობა!...

* * *

ღმერთო ყინვით არ დამიზრო
ჩემი ლამაზი ვარდი,
ის უბრალო და კარგია
ასეთი შევუყვარდი.
თუ საფრთხე რამ ემუქრება,
გთხოვ კალთა დააფარო
დაიცვა განსაცდელისგან,
არ მიატოვო მარტო.

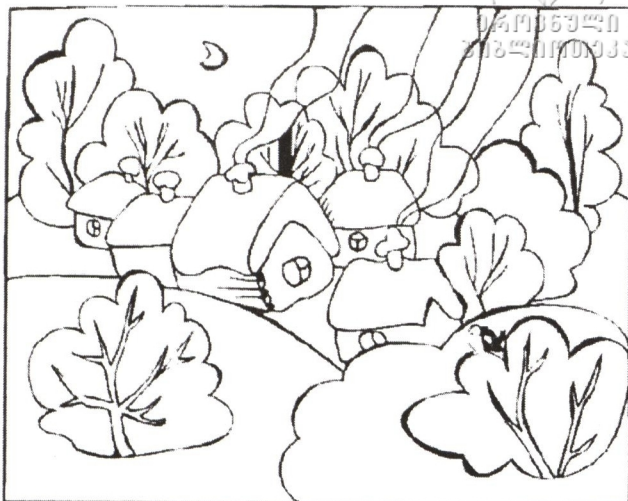
* * *

კალამით ხელში ცისფერ ალიონს
კვლავ შემართებით თუ ვხვდები ისევ,
თუკი იმედი მოაქვს განთიადს,
საქართველოს მზეს ვინ დამიბინდებს.
მშრომელი კაცი თუ მღერის ზვარში,
ვაზის ტირილი სულს გვივსებს ისევ,
სანამ სავსეა მარანი ქვეყნის,
ჩემ საქართველოს ვინ გამომივსებს.
„საქართველო“ თუ ანას სული
ჩვენს შორის დადის ჩუმად ქვითინებს.
სანამ მგოსანი იქნება ქვეყნად
გადაგვარებას ვინ დამიპირებს.
თუ ქართველის დედა კვლავ არწევს აკვანს
ვაჟის გაჩენას ისევ გვიპირებს.
სანამ ძეობა იქნება ქვეყნად
გადაშენებას ვინ დამიპირებს.

* * *

გავაჩუქე სულ ლექსები,
ვჩუქე, ვჩუქე, ვჩუქე.
ერთი წიგნი დავიტოვე
ველარ გავაჩუქე.
გულში თბილად ჩავიკარი
მუზა გავაჩუმე,
ყდაზე მშვიდად წავანერე
„ალარ გავაჩუქებ“
ჩვევა რჯულზე უარესი,
განა გავაჩუმე.
ნანერს ქვემოთ მივანერე
„მაინც გავაჩუქე“.

* * *

დღეს გავაცვილე ზამთარი,
 ნახვამდის მითხრეს ფიფქებმა.
 გული ხალისით აივსო,
 მონყენა როგორ იქნება.
 სადახარ, თავს სად აფარებ,
 ჩემო პატარა პეპელა,
 დღეს დილით ღიღინ ღიღინით.
 მომესალამა ენძელა.
 გიმკითხავებო თუ გინდა,
 მზისთვალმა ხელისგულზედა,
 როგორც შენ ხავერდის კაბა,
 გული გულს ისე უხდება.

სამი ნაფოტი შეშა,
მინავლებული ალი,
საით წაიღეს წლებმა
ახალგაზრდობის კვალი.
თითქოს სიბერე მოდის
ყვითელ ფოთლების ჯავრით
მიყვარდა რატომ მაზრობს
ეს შემოდგომის დარი,
გულო გამხნევდე უნდა
მზე ისევ მაღლა არის
ჭაჭაში მღერის ღვინო
რა დროს სიბერე არის.
თავისას არ იშლიდა,
დრო დაუნდობი, მკაცრი.
ღვთის მოციქული ღვთის წინ,
ფარხმალს არ ყრიდა კაცი.
სამი ნაფოტი შეშა,
მინავლებული ალი,
ქალივით ციმციმებდა,
ბუნარში ნაპერწყალი.

* * *

თუ გსურს ერთხელ რომ აენტო,
 დაინვა და ფერფლად იქცე,
 ხელში გეპყრას დედამინა,
 უკვდავებად გადაიქცე.
 თუ გსურს იდგე ფეხზე მყარად
 ძირს გითხრიან, ფესვებს ზრდიდე,
 სიკეთის ნერგს სიყვარულით
 ლექსებივით გულში ზრდიდე.
 თუკი რწმენა გზას გინათებს,
 როგორი ვარ ნურვის კითხავ,
 ცადე, ტკივილს გაუმკლავდი,
 დრო მიმავალს ნაგიკითხავს!

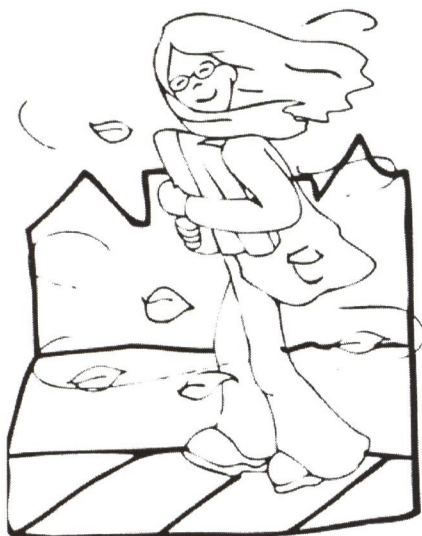
* * *

ბებერი მურა სასაფლაოზე
 პატრონს ტიროდა ძაღლის ცრემლებით,
 ეჭ, კარგი იყო ჩემო ცუგრია,
 შენც შეგძლებოდა წერა ლექსების.
 პატრონს ეძინა მარადი ძილით,
 ეს ხომ მურასაც ელოდა ერთხელ,
 რა ატირებდა მაშინ უბედურს,
 იქნებ შიოდა, ან იქნებ ეჭ, ბედს
 აგონდებოდა ალბათ ლეკვობა,
 ისიც დასდევდა ფარფატა პეპელებს.
 სიამოვნებდა როცა პატრონი
 გადაუსვამდა დაკოჟრილ ხელებს.

ნია და ნიაჰი

კარგი ამინდი იქნება
 მზემ ხელი დამიქნიაო,
 რა ვქნა რომ მე პატარა ვარ,
 როგორ გამოგყვე ნიაჰო.
 დედიკო ნანას მიმღერის,
 იძინე ჩემო ნიაო,
 გპირდები რომ გავიზრდები,
 ერთად ვიცელებოთ ნიაჰო.
 დღეს ერთი წლისა შევსრულდი
 საჩუქრად წიგნს მჩუქნიანო,
 ლექსებს თავად რომ ვისწავლი,
 შენაც გასწავლი, ნიაჰო.

* * *

ახღგაზრღობის გზაგასაყართან,
როცა მწიფეა თითქმის ნაყოფი,
კარგად იცი რომ ბრძოლა გამოვლიღს
არაფერი გაქვს არც გასაყოფი.

უნღა იბრძოღო, იბრძოღო გუღით,
მზისსხივის ძაფებს რომ აყვე მზემღე,
არა ჯობია მზეს წვაღღე თვითონ
მზის სამკაულებს იბწეღღე ხელზე.

ახღგაზრღობის გზაგასაყართან,
როღესაც თმები თეთრით ირთვება,
როცა დაგშორღღენ შვიღღები თითქოს,
არ დაგანებეს თავი ფიქრებმა
არ შეყვარება თავს აპატიე.

ქართვეღ ქაღობა ატარე განღად,
წინ მიიწეღღე ეკაღბარღღებში,
თან იავარღღებს თესაღღე გზა-გზა.

ანა

გადაწყვიტა ანამ,
რომ ისწავლოს ხატვა.
ხატა, ხატა, ხატა
იცით რა დახატა?
ძაღლის ნაცვლად, კატა
კატის ნაცვლად, მგელი.
მანამ ხატა სანამ,
დაეღალა ხელი. . .
ელიმეზა ბებოს
ჩემო ონავარო,
მალე იამაყებ:
მე მხატვარი ვარო.

ვტლზე მიჯაჭვულ პატარებს

საქართველოს
პედაგოგიკური ინსტიტუტი

ვიცი, რომ გტკივა პატარავ,
შენი პანია ფრთები,
შენი დაღლილი ოცნება,
დილა ტკივილისფერი.
მსურს დაგივარცხნო სათუთად,
შენი ლამაზი თმები,
ნუ, ნუ იტირებ გაგიმხელ,
მეც მტკივა შენი ბედი.
შენ ჩემი საქართველო ხარ,
თვალზე მომდგარი ცრემლი,
გამაგრდი, მზეს გაუცინე,
ბრძოლაა შენი ფრთები.
მერწმუნე ჩემო პატარავ,
უფროთოდაც აფრინდები.

მუსა

საუკუნე გამოვლილი მუსა,
გადმოსცქერის მშვიდად არემარეს,
რომ მენახე ფესვძლიერო ხეო,
ო, რა დიდი გზა გამოვიარე.

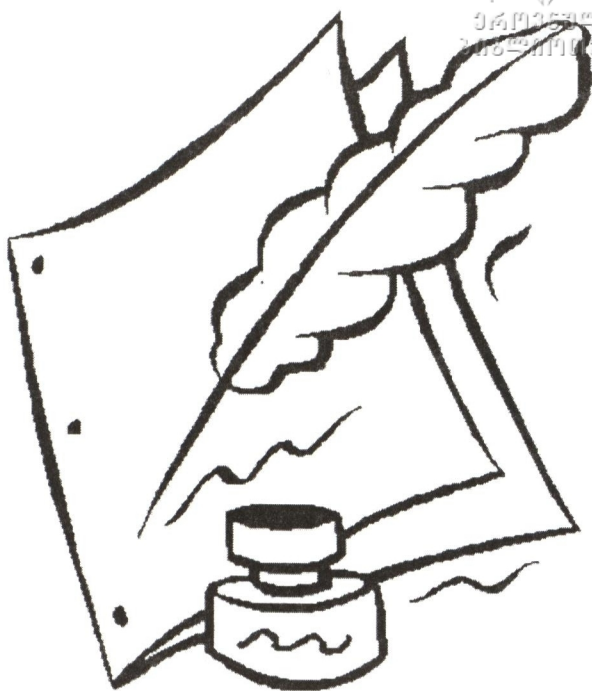
მსურს მიაშობო ჩვენს წარსულზე ახლა,
ვინ ხარ, ვინ ვარ, დრო საიდან მოდის,
მოახდინე სასწაული ხეო,
გაბედე და ნაბიჯი გადმოდგი.

ცუდს ნურაფერს გავიხსენებთ ჩვენ დღეს,
თითქოს ვკრიფეთ გზად ია-ვარდები,
მუხლმოყრილი შევევედროთ უფალს,
ცაო ჩვენო ნუ გაგვიავდრები!

* * *

რა პატარაა დედამინა,
 გული კი დიდი.
 დროო მიქროდი გზადგზა კი
 მწვრთნიდი და მზრდიდი.
 რა არ მანახე ცხოვრებაში,
 რა არ მასწავლე.
 მადლობა დროო, ჭირთათმენა
 რომ შემასწავლე.

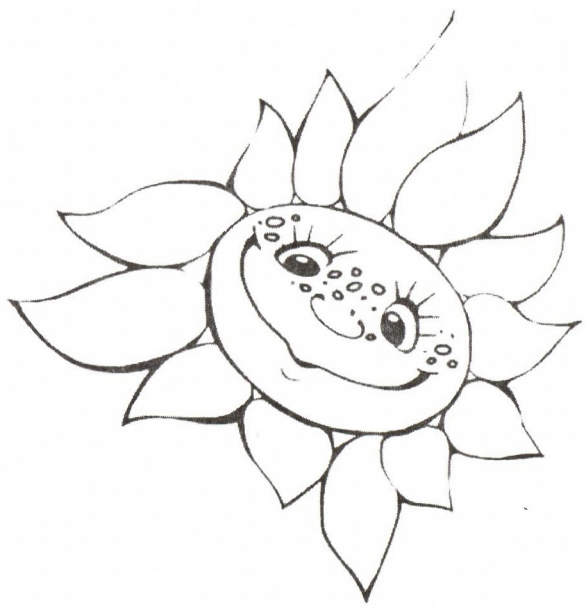

* * *

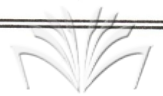
დავაინყდები ოდესმე ყველას,
 ლექსო, შენ ერთს არ დავაინყდები,
 შენ, ვისაც ჩემი ტკივილის გჯერა,
 ვისაც გიყვარვარ თავდავინყებით.
 სიმარტოვისგან როგორ მიცავდი,
 ვიცი გაუმხელ ოდესმე მრავალს,
 ეტყვი, რომ იყო უბრალო ქალი,
 მთელი ცხოვრება ყვავილებს რგავდა.

მოვედი რომ მოგეფერო,
ჩემო ლამაზო გვირილა.
თან ჩუმად ჩაგიჩურჩულო
ჩემო პატარავ, იცი რა?
მეგონა ჩუმად გაკოცე
თურმე მზემ ბევრი იცინა.
მადლობა ცის ანგელოზო,
შენ გეტყვი, აღარ ვტირივარ,
ვიცი რომ არ დამივიწყებ,
დრომ ნაშლა თუ დამიპირა!....

* * *

მე ამ თეთრ ყვავილს არ ვიცი რატომ,
დედაჩემის თმა დავარქი ერთხელ
და იმ დღის შემდეგ მე ამ ყვავილში
მოგონებებს და ბავშვობას ვეძებ.
თითქოს ჩამესმის მეძახის სკოლა,
დედა ბაფთს მაბნევს, ისევ მაჩქარებს.
წიგნი არ დაგრჩეს მაფრთხილებს მამა,
შვილო წერისას კვლავ არ აჩქარდე.
თან მიმაცილებს ჩემი მურია,
ნაწვიმარ გუბეს თვალს ვერ ვაცილებ.
მეგებებიან ტოლ-მეგობრები,
დრო და ტკივილი ჩვენ არ გვამძიმებს.
ქუჩას ავსებდა ჩვენი ღიმილი
არასდროს ვგავდით მშიშარა ვერხვებს,
არ მახსოვს როდის მე ამ თეთრ ყვავილს,
დედაჩემის თმა დავარქვი ერთხელ! ...

ჩვილ ბავშვთა სახლის აღსაზრდელებს

გულს ნუ გაიტეხ ჩემო პანანინა
 მე ამ სიყვარულს გჩუქნი,
 დედა დაბრუნდება, ერთად დაველოდოთ,
 იქნებ ეტკინა გული!

ერთად დავითვალოთ ცაზე ვარსკვლავები,
 მზესაც შევახოთ ხელი!

გული რომ გაგითბო, უნდა ჩამეხუტო,
 მაგრად მოგხვიო ხელი.

სულ შენთვის დავწერ პანანა ლექსებს,
 იასაც დაგიხატავ.

ცრემლი შეიმშრალე, მშვიდად დაიძინე,
 ნანა პატარავ, ნანა.

ღმერთი არ გაგნირავს,
 დედა დაბრუნდება,
 ასე გაგიმეტებს განა?!

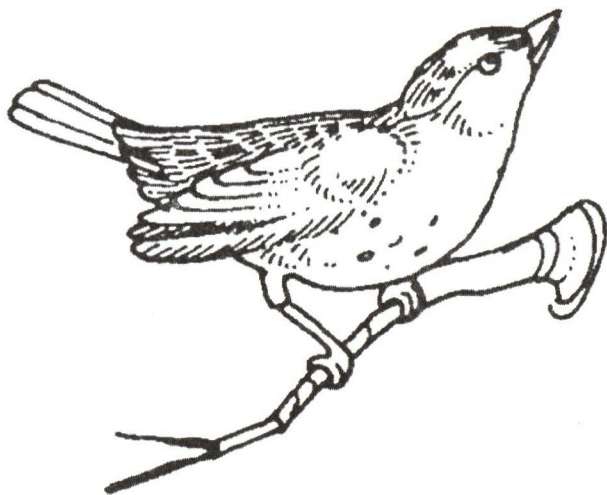

მიტოვებული ქოხი

პატარა ქოხი, ქოხში სიძველე,
ძველი ნივთების ძველი ამბავი,
სარკმელზე ფარდა, მზისგან დამწვარი,
ოდეს ცხოვრობდა ამ სახლში ხალხი,
მათაც უყვარდათ, მათაც სტკიოდათ,
სხვა არაფერი არ იყო მსგავსი.
მოაჯირები, კიბეზე ხავსი,
სახლთან ყვავილობს ბებერი ვაშლი,
არავინ არ კრეფს ლოყანითელებს,
დუმილი დუმს და არავინ იცის
შინ როდის მოვა წასული ბავშვი.
იქნება ადრე, ან უფრო გვიან,
ან დრო და ჟამი ყველაფერს წაშლის!...

ჩიორელა ჩიტა

ჩიორელა ჩიტმა
მარტს შეჩივლა მარტო,
რა ვქნა, შენი ქცევა
მაშინებს, თან მართობს.
გუშინ ბუდე ვქარგე,
მინდა კვერცხი ჩავდო,
ფუტკარსაც კი უჭირს,
ვერ იშოვნა სარჩო.
თითქოს მზეც გამქრალა,
ღრუბლთან დამრჩალაო,
ყვავილები დაზრნენ,
შენ კი დაპრანჭაობ.

* * *

სუსხიანო მარტო,
დათოვლილო მთებო,
მზეო მოდი მალე,
გული გამითბეო.
ენძელების კონა,
მე სხვას ვაჩუქეო,
დღეს ხომ დედის დღეა,
როგორ გავჩუმდეო!...

ეს შენი საქართველოა!

შენ გელოდება გეძახის,
 ერთი გზა ერთი სავალი.
 ეს შენი საქართველოა
 შენი ნიჭი თუ კალამი.
 წარსული, ციხე-ტაძრებში,
 ანთია როგორც ღამპარი.
 ეს შენი საქართველოა,
 ჯადო, თილისმა, ზღაპარი.
 ხვალის იმედით რომ გავსებს,
 მეგობრის თბილი საღამი.

საქართველო

საუკუნიდან მოგძახის,
 მამა-პაპათა საფლავი.
 ... და ბაზალეთის ტბის ძირას
 გადარწეული აკვანი.
 ქართველ მეფეთა საუფლო
 ვაჟა, ილია, აკაკი.
 გავალებს, იყავ მებრძოლი,
 შენს ვალს პირნათლად იხდიდე,
 ეს შენი საქართველოა,
 შენი ხატი და სინმინდე.

სამშობლო გაღამირჩინა

მობრძანდი, წელო ახალო,
ხელგაშლით შეგებებები.
სამშობლო გაღამირჩინე,
მუხლმოყრით მას გევედრები.
სიმღერა გაღამირჩინე,
მამა-პაპური ადათი.
მშვიდობა დამაბედე და
მოკეთე ათიათასი,
მობრძანდი წელო ახალო,
მრავალჟამიერ ჭირიმე.
დედაენა და ქართული,
ნანინა გაღამირჩინე.
მასწავლებელი სკოლაში,
ქვეყნის მომავლის იმედი.
სადაც ფეხსდავდგამ ვტკებებოდე,
მე ჩემი კუთხის დიდებით.

ვარდო დევაძე „ჭიამაია“ (ლექსების კრებული)

რედაქტორი: ნინო ვეშაგური
კორექტორი: ნარგიზი დევაძე
კომპიუტერული
უზრუნველყოფა: კახა მახარაშვილი

აიწყო და დაკაბადონდა
საბავშვო ჟურნალ „ჭიამაიას“ რედაქციაში

ფასი სახელმეკრულებო

საკონტაქტო პირი
ვარდო დევაძე: 555 38 39 55
Facebook: Vardo Devadze

